

HET AMBT IN DE GEMEENTE

Inleiding

Dit is een zeer essentieel, maar ook een zeer omstrede onderwerp. Hierbij gaat het natuurlijk om het gezag en de organisatie in de kerk. Die vraag raakt de hele kerkgeschiedenis.

Wat verstaan we eigenlijk onder de term 'ambt'? Van Dale zegt hierover het volgende:

1. *Openbare betrekking waarin men door de overheid of enig erkend gezag benoemd wordt; post, bediening:*

Het is dus niet zo'n populaire zaak, want er is ergens gezag van bovenaf en door dat gezag word je in een bepaalde functie benoemd. Het zou beter zijn dat je van onderaf in het ambt gesteld wordt.

Iemand die in het ambt gesteld is zou je ook een minister kunnen noemen, zoals bijvoorbeeld de Engelsen doen: minister = dienaar.

*het ambt van burgemeester, van onderwijzer, van dijkgraaf;
Je kunt een ambt aanvaarden, vervullen, uitoefenen, bekleden, neerleggen;
(Het verstand komt met het ambt; meestal scherts. Betekenis: als men een ambt aanvaardt, krijgt men vanzelf de nodige bekwaamheid.
In een anders ambt treden. Betekenis: doen wat een ander toekomt te doen.)*

2. *Een geestelijke bediening, officium: dienst of taak waartoe de drager geroepen en bevoegd is.*

*Het ambt van predikant, diaken; de vrouw in het ambt;
In het ambt staan: dominee of predikant zijn:
(r.k.) de ambten van Christus, t.w. die van priester, leraar en koning.*

3. *(vroeger., gewestelijk) schoutenambt, heerlijkheid, markizaat, baronie, Ambt-Delden.*

Ambt-Delden is de aanduiding van een gebied waarover een ambtenaar gezag heeft.

Komen we in de Gemeente tegen dat mensen van bovenaf in het ambt gesteld worden? Niet in onze kringen. Ambten komen in de Bijbel ook niet voor, al is het zo dat er in de Gemeente gegeven zijn sommigen tot herders en leraars (Efeze 4: 11). Men beschouwt zo iemand dan als ambtsdrager, maar het is maar net hoe je het definieert.

Het woord 'ambt' komt in de Bijbel wel voor, maar dan alleen als 'priesterambt' en 'opziensambt'. En nu gaat het om de interpretatie van dat woord.

Het is een Bijbelse gedachte dat gelovigen van bovenaf worden aangesteld in een bepaalde betrekking, of, zoals Van Dale dat noemt, een officium. God stelt 'ambtenaren' aan. Hij Zelf geeft gemeenteleden een bepaalde functie. En die functies worden ook door gemeenteleden aan elkaar doorgegeven. Die functie is een verantwoordelijkheid en die verantwoordelijkheid kan aan een ander worden doorgegeven. Dit betekent, dat als je zelf niet in staat bent om een bepaalde verantwoordelijkheid na te komen, je ervoor zorgt dat je vervanging vindt. Zo gaat dat niet alleen in de Gemeente, maar net zo goed in de burgermaatschappij. Uiteindelijk moet je toch zelf verantwoording afleggen over je aangegane verplichtingen, ook al heb je die doorgegeven aan een ander.

Het probleem is dat de kerk alle gemeentelijke functies, zoals ze in de Bijbel voorkomen, heeft vastgelegd in statuten. Alles is vastgelegd, inclusief alle functie-eisen. Wij hebben er daardoor geen grip meer op, maar Christus ook niet. Hij is daardoor buitenspel gezet. In Brittannië en Schotland heeft men eeuwenlang gediscussieerd over de vraag of de kerk moet worden geregeerd door opzieners (episkopos = bisschoppen), of door ouderlingen (presbuteros). Maar wat is het verschil, want een bisschop is een oudste en een oudste is een opziener.

De kerk (Rome) bepaalde wat er gebeurde, want oorspronkelijk had men geen Bijbel en later werd het bezit daarvan domweg door de kerk verboden. Toen de boekdrukkunst werd uitgevonden verspreidde de Bijbel zich snel over de hele wereld, maar toen was het leed al geschied.

In Israël werd van Godswegen iemand geroepen om de beloofde verlosser van Israël te zijn. Dat was in eerste instantie Mozes, die een type is van de uiteindelijke Verlosser, de Heere Jezus Christus.

God riep Mozes, maar het volk, democratisch als het was, trok het gezag van Mozes, en ook Aäron, in twijfel. Mozes deed dan een wonder (zie bijvoorbeeld Johannes 3: 14), om aan te geven dat hij dat gezag niet van zichzelf had, maar van iemand boven hem. Later, toen Mozes maar niet terugkwam, gebeurde hetzelfde. Hij ging de berg op om de 'statuten' te halen en na een paar weken zei het volk: 'Wij weten niet waar hij gebleven is; we doen het dus zelf wel' en dus werd het gouden kalf gemaakt.

In onze dagen gaat het ook zo. Men danst om het gouden kalf, is religieus, maar blijft God niet. En zo ging het ook in het begin van onze bedeling; de kerk vindt een bisschop uit en uiteindelijk wordt ie opperbisschop over de kerk en plaatsvervanger van Christus hier op aarde en sindsdien is de paus dus de baas.

Met welk recht bestaan zulke ambten? Wat zegt de Bijbel erover.

Lukas 1: 8 En het geschiedde, dat, als hij het **priesterambt** bediende voor God, in de buurt zijner dagorde,
9 Naar de gewoonte der priesterlijke bediening, hem te lote was gevallen, dat hij zoude ingaan in den tempel des Heeren om te reukofferen.

In het Nederlands bestaat 'priesterambt' uit twee woorden die aan elkaar geplakt zijn: priester-ambt. In het Grieks is het één woord – hiérateuo – en betekent feitelijk 'priesterschap'. Zachariás bediende zijn priesterlijke gaven en gaven zou je niet besteden, maar bedienen.

Is priesterschap een Ambt? Volgens Van Dale in zekere zin wel.

Hand. 1: 20 Want er staat geschreven in het boek der Psalmen: Zijn woonstede worde woest, en er zij niemand die in dezelve wone. En: Een ander neme zijn **priesterambt**.

Hier staat in het Grieks het woord voor opziener, maar dan niet als persoon, maar als ding, episcopo. Het gaat hier over het opzienschap van Judas.

Het gaat hier om een priesterlijke functie. Judas is een beeld van het Joodse volk en Israël was geroepen tot een priesterlijk volk. Het volk verwerpt de kennis en wordt, net als Judas, verworpen en uit het priesterambt gezet. Datzelfde gebeurde overigens al eerder bij de tien stammen (zie Hosea 4: 6).

1 Timotheüs 3: 1 Dit is een getrouw woord: zo iemand tot eens **opzieners ambt** lust heeft, die begeert een treffelijk werk.

Opzienersambt = episcopus = opzienschap. Dat is een treffelijk werk. Dit betekent dat het een hoger werk is, net als het Nieuwe Verbond treffelijker en dus hoger is dan het Oude Verbond. Het opzienschap is dus een hoger werk: je bent opziener over de kudde.

Dat het een hoger werk is, betekent dat je dat werk van boven krijgt.

Het begrip 'ambt'

Hoewel het woord 'ambt' in de grondtekst niet voorkomt, behalve dan in de samengestelde woorden zoals hierboven beschreven, wil dat niet zeggen dat het begrip in de Bijbel niet voorkomt. Het komt zelfs veelvuldig voor.

1 Petrus 5: 1 De **ouderlingen**, die onder u zijn, vermaan ik, die een medeouderling, en een getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden;

De ouderlingen die in uw midden zijn... Petrus was lid van de kerkenraad en als hij dat niet was, dan wordt het woord ouderling misschien wel verkeerd gebruikt. Bovendien was hij ouderling te midden van de gemeente aldaar. Dus, hoezo de eerste paus van de kerk?

1 Petrus 5: 2 **Weidt** de kudde Gods, die onder u is, hebbende **opzicht** *daarover*, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; nog om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed;

De kudde weiden is een functie van de herder. Óf de herder is de eigenaar van de kudde, óf hij wordt ingehuurd. Staat hij dan boven de kudde? Jazeker!

Een oudste is dus een herder en wat doet een herder voor de kudde? Hij gaat de kudde voor en brengt de kudde naar grazige weiden en naar zeer stille wateren. De herder brengt de kudde naar het goede voedsel. En als het voedsel niet goed is, dan leidt de herder de kudde verder naar betere weiden. Een oudste doet dus precies hetzelfde.

Een opziener heeft opzicht. Grieks: epi-scopus.

Een oudste = herder = bisschop.

Oudsten hebben geen opzicht uit bedwang maar gewilliglijk en niet uit vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed. Je doet het niet zoals je je werk doet. Dat doe je voor gewin. Het moet van binnenuit komen en met zorg voor de schapen.

1 Petrus 5: 3 Noch als **heerschappij** voerende over het erfdeel *des Heeren*, maar *als voorbeelden* de kudde geworden zijnde.

Een oudste is weliswaar herder en opziener, maar hij voert geen heerschappij over de kudde. Petrus spreekt in de eerste plaats over zichzelf, maar brengt deze woorden over op zijn medeoudsten.

De Gemeente is het erfdeel van Christus en dus het eigendom van Christus Zelf. Zie ook 1 Petrus 2: 9

1 Petrus 2: 9 Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;

Terug naar 1 Petrus 5: 3. Je voert geen heerschappij over de kudde, maar bent een voorbeeld. Dus: oudste – herder – opziener – voorbeeld. En via voorbeeld kom je bij voorstander en voorganger.

Titus 1: 5 Om deze zaak heb ik u te Kreta gelaten, opdat gij, hetgeen ontbrak, voorts zoudt te recht brengen, en gij van stad tot stad zoudt **ouderlingen** stellen, gelijk ik u bevolen heb;
7 Want een **opziener** moet onberispelijk zijn, als een huisverzorger Gods, niet eigenzinnig, niet genegen tot toornigheid, niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker;

Oudsten (vers 5) en opzieners (vers 7) zijn dus hetzelfde.

Hand. 20: 17 Maar hij zond van Miléte naar Efeze, en hij ontbood de **ouderlingen** der Gemeente.

De boodschap ging uit naar Efeze en de oudsten werden opgeroepen om zich te verzamelen, zodat Paulus ze kon ontmoeten.

Hand. 20: 28 Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, **over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft**, om de Gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed.

De mens is altijd eerst verantwoordelijk voor zichzelf en als er nog wat over is, dan ook voor een ander.

Opziener = herder = oudste. Zij worden aangesteld door de Heilige Geest. Dat is Christus Zelf, want het gaat over 'Zijn eigen bloed'. Het gaat over het actieve leven van Christus, over Zijn werk en daarin geeft Hij de Gemeente gaven.

In het Nieuwe Testament wordt veel de metafoor van herder gebruikt, omdat dit illustratief is. In het Oude Testament zijn velen hun 'carrière' begonnen als herder, zoals bijvoorbeeld David.

Het volk is nooit het eigendom van de koning, maar van God Zelf. De koning is door God aangesteld om over het volk te waken. Vandaar dat er in het Hebreeuws ook geen verschil is tussen de woorden voor koning en boodschapper.

Melech = koning;

Malach = engel, of boodschapper.

Efeze 4: 11 En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot **herders en leraars**;

Dat zijn verantwoordelijkheden die men van bovenaf gekregen heeft.

Herders en leraars: een herder is een leraar, want de herder zou immers de kudde brengen naar grazige weiden en zeer stille wateren. Wie reikt ons dat voedsel aan? Dat is de Heer, want Hij is de overste Herder (1 Petrus 5: 4) en de opperste Herder. Hij is dus behalve Herder ook Opziener en Oudste.

Het werk van Christus wordt door Hemzelf, of door de Geest, overgedragen aan alle gelovigen. Zij krijgen dan niet een ambt, maar gaven.

Zijn alle gelovigen dan oudsten? Nee, maar alle gelovigen worden wel geacht organen te zijn van dat ene lichaam, die allen gecoördineerd worden door dat ene Hoofd.

Matthéüs 23: 8 Doch gij zult niet Rabbi genaamd worden; want Eén is uw Meester, *namelijk* Christus; en gij zijt allen broeders.
9 En gij zult niemand uw vader noemen op de aarde; want Eén is uw Vader, *namelijk* Die in de hemelen is.
10 Noch zult gij meesters genoemd worden; want Eén is uw Meester, *namelijk* Christus
11 Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn.
12 En wie zichzelf verhogen zal, *die* zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, *die* zal verhoogd worden.

Er is dus geen heerschappij voor de oudsten.

2 Korinthe 1: 24 Niet dat wij **heerschappij** voeren over uw geloof, maar wij zijn medewerkers uwer blijdschap; want gij staat door het geloof.

Er is maar één Kurios; er is maar één Heer en dat is Christus. Net zoals van oudsher een koning als alleenheerser ambtenaren in dienst had, zo heeft ook Christus ambtenaren in dienst. Zij oefenen dus een ambt uit en hebben bepaalde verantwoordelijkheden. Zij zijn dienaren en controleren of de regels, door de koning gesteld, nageleefd worden.

Zo was Mozes als het ware koning over Israëel, maar hij had een raad van oudsten onder zich. Dit is een beeld van Christus en de Gemeente. En hoe groter de verantwoordelijkheid, hoe groter de dienende functie.

Een andere uitdrukking voor 'ambt' is bijvoorbeeld: uitdelers = oikonomos.

1Korinthe 3: 5 Wie is dan Paulus, en wie is Apollos, anders dan **dienaars**, door welken gij geloofd hebt, en *dat*, gelijk de Heere aan een iegelijk gegeven heeft?

Dienaars = diakonos. Paulus en Apollos worden hier dienaars, diakenen, genoemd, hoewel zij het Woord prediken. Een predikant is dus naar Bijbelse maatstaven ook een diaken, net als een koster overigens. Een opziener is dus tevens een diaken, maar dit wil niet zeggen dat een diaken ook een opziener is.

Paulus wordt hier diaken genoemd omdat hij een dienaar van Christus en van het Evangelie is.

1 Korinthe 4: 1 Alzo houde ons een *ieder* mens, als dienaars (huperetus) van Christus, en **uitdelers** der verborgenheden Gods.

Dienaars en uitdelers der verborgenheden Gods. Zij delen uit, maar dat is een beetje zwak uitgedrukt. Er staat in de grondtekst 'oikonomos' = huisbewaarder, rentmeester: iemand die het huis beheert en verantwoordelijk is voor het huis en de huishouding. Daaronder valt het uitdelen van het één en ander.

De verborgenheden hebben alles te maken met de positie van de Gemeente, die een hemels volk is, met een hemels burgerschap en een hemelse roeping. Dat is een hogere positie dan een positie op aarde. Men heeft daar meestal grote moeite mee omdat men graag iets op aarde wil zijn.

Die hemelse dingen zijn verborgenheden. Die waren verborgen in de oudtestamentische geschriften, maar zijn geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten.

1 Korinthe 4: 2 En voorts wordt in de **uitdelers** vereist, dat elk getrouw bevonden worde.

Zij zijn dus dienaren (een ondergeschikte functie), huisbewaarders en uitdelers. In die functie zou men getrouw zijn. Hoe een ander daarover denkt of oordeelt, maakt niet uit, want Die oordeelt is de Heere. Eenieder zal voor zichzelf Gode rekenschap geven (Romeinen 14: 12).

Dat Evangelie en de verborgenheden zijn aan Paulus toevertrouwd. Niet alleen aan hem, maar ook aan de andere apostelen. Als je van Godswege een bepaalde bediening ontvangt, dan sta je in een zekere betrekking tot de Heer. En in die functie moet je dus ook verantwoording afleggen aan de Heer. Als Hij je een bediening geeft, dan zou je daarin trouw zijn. Als die functie betrekking heeft op de prediking van het Woord, dan zou je dus ook trouw zijn aan dat Woord, want als je het Woord van God bedient, stel je jezelf in dienst van de Heer en vervul je de functie van herder. Je hebt dus een baan en bent daar verantwoordelijk voor.

Die verantwoordelijkheden noemt de Bijbel gaven. En een gave is niet iets wat je kan, maar dat je iets moet wat je kan (zie Matt. 25 vanaf vers 14). Zij kregen niet het vermogen, maar de gave of het talent en dat betekent dat ze een job kregen, een verantwoordelijkheid dus.

Zo nu en dan bij toerbeurt spreken is dus niet zo verstandig. Sommigen krijgen van Godswege een bepaalde verantwoordelijkheid, bijvoorbeeld om Zijn Woord te bedienen en zij zouden door de gelovigen erkend worden. Zo geschiedt verkiezing van oudsten. Die job houdt dus meer in dan zo nu en dan een keertje spreken, van de uitdelers wordt verwacht dat zij trouw bevonden worden.

Titus 1: 5 Om die oorzaak heb ik u te Kreta gelaten, opdat gij, hetgeen ontbrak, voorts zoudt te recht brengen, en gij van stad tot stad zoudt **ouderlingen** stellen, gelijk ik u bevolen heb;

Er waren geen oudsten te Kreta en daarom moesten sommigen onderwezen worden, zodat zij daarna die functie van oudste konden vervullen. Als ze er niet zijn, kun je ze ook niet aanwijzen.

Iemand wordt pas oudste genoemd als hij onderwezen en door de Heilige Geest aangesteld is.

Hoe God bepaalt of iemand onberispelijk is, dat is niet onze zorg, maar die van God Zelf. Hoe moeten wij die maatstaven aanleggen, waar wij zelf ook niet onberispelijk zijn.

Titus 1: 7 Want een opziener moet onberispelijk zijn, als een **huisverzorger** Gods, niet eigenzinnig, niet genegen tot toornigheid, niet genegen tot den wijn, geen smijter, geen vuil-gewinzoeker;

Als een opziener niet onberispelijk is, dan krijgt hij grote problemen; en dus krijgt hij grote problemen, want niemand is onberispelijk.

Hij is huisverzorger Gods = oikonomos. Hij moet uitdelen als huisbewaarder en het belangrijkste daarin is uiteraard het voedsel.

Titus 1: 8 Maar die gaarne herbergt, die de goeden liefheeft, matig, rechtvaardig, heilig, kuis;

9 Die vasthoudt aan het getrouwe Woord, dat naar de leer is, opdat hij machtig zij, beide om te vermanen door de gezonde leer, en om de tegensprekers te wederleggen.

1 Petrus 4: 10 Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, *alzo* bediene hij dezelve aan de anderen, als goede **uitdelers** der menigerlei genade Gods.

Ook hier in 1 Petrus 4: 10 weer uitdelers = oikonomos.

‘Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft...’ Is het wel de bedoeling dat je spreekt; is het wel een gave; heb je wel dat vermogen? Vraag je dus goed af of het wel je bediening is.

En als je spreekt, dan...:

1 Petrus 4: 11 Indien iemand spreekt, *die spreke* als de woorden Gods; indien iemand dient, *die diene* als uit kracht, die God verleent; opdat God in allen geprezen worde door Jezus Christus, Welken toekomt de heerlijkheid en de kracht, in alle eeuwigheid. Amen.

1 Tim. 3: 1 Dit is een getrouw woord: zo iemand tot eens opzieners ambt lust heeft, die begeert een treffelijk werk.

2 Een opziener moet dan onberispelijk zijn, éner vrouwe man, wakker, matig, eerbaar, gaarne herbergende, bekwaam om te leren;

Je moet bekwaam zijn om te leren. Sinds wanneer zou een willekeurige gelovige in staat moeten zijn om wat hij gelooft zelf uit de Bijbel te halen. Immers: ‘Niet allen zijn leraars’. Dat kan niet iedereen. Zo is dat in de maatschappij ook; je kunt wel een vak geleerd hebben, maar dat wil niet zeggen dat je dan ook in dat vak kunt onderwijzen. Veel vakmensen doen dingen op hun gevoel en dat kun je niet uitleggen aan een ander. Datzelfde geldt voor autorijden. Je weet niet hoe het werkt, maar wel dát het werkt. Zo is

het ook met het leven uit geloof: je kunt iets horen en voor waar aannemen, maar om het dan vervolgens aan een ander uit te leggen, is iets heel anders. Je zou niet gedachten koesteren hoger dan die je voegen (Romeinen 12).

1 Tim. 3: 8 De **diakenen** insgelijks, *moeten* eerbaar *zijn*, niet tweetongig, niet die zich tot veel wijns begeben, geen vuil-gewinzoekers;

De diakenen zijn hier niet degenen die het Woord onderwijzen. Het zijn ook geen dienaren in het algemeen, maar dienaren in het bijzonder.

1 Tim. 3: 9 Houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten.

Ook zij die in de Gemeente dienen, maar niet hoeven te spreken, worden wel geacht de verborgenheden te weten.

1 Tim. 3: 10 En dat deze ook eerst beproefd worden, *en* dat zij daarna dienen, zo zij onbestraffelijk zijn.

Ze zijn eerst voor proef, om te kijken of ze het wel kunnen. Daarna zouden zij dienen, als zij het aankunnen tenminste. Je moet wel bekwaam voor iets zijn.

1 Tim. 3: 11 De vrouwen insgelijks *moeten* eerbaar *zijn*, geen lasteraarsters, wakker, getrouw in alles.
12 Dat de diakenen éner vrouwe mannen zijn, die *hun* kinderen en hun eigen huizen wel regeren.
13 Want die wel gediend hebben, verkrijgen zichzelf een goeden opgang, en vele vrijmoedigheid in het geloof, het welk is in Christus Jezus.

Je behoort te weten hoe je als diaken in het huis Gods moet verkeren. De belangrijkste functie en het doel van de Gemeente is immers het bewaren van de Waarheid. Daarbij hoort natuurlijk ook het doorgeven van die Waarheid aan de volgende generatie. Het is een kwestie van traditie.

We hebben geen regels en voorschriften; daarom moet doorgegeven worden hoe je in het huis Gods zou verkeren. Daarin verstaat de meester niet alleen het vak, maar is ook in staat om het te onderwijzen: Hebreeuws – rabbi.

Je komt daarin niet alleen de duivel tegen, maar ook de Heer Zelf, om verantwoording af te leggen.

Efeze 4: 11 En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars;
12 Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus;
13 Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;

Tot volmaking = toerusting tot volwassenheid. Het is een dienend werk tot opbouw van de Gemeente. En dat is niet een plaatselijke gemeente, maar het lichaam van Christus. In elke plaats is het toch dezelfde Gemeente.

Efeze 4: 14 Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen;

Het doel is dat wij niet meer onmondig zijn, dat we niet meer heen en weer bewogen worden door allerlei stromingen.

Efeze 4: 15 Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, *namelijk* Christus;

We hoeven niet leren te onderwijzen, maar wel de Waarheid betrachten = dragen. En als je wat draagt, dan draag je verantwoordelijkheid. Men zegt wel eens: 'Jij hebt de waarheid niet in pacht'. Nou, dat is toch wel zo. Ons is die Waarheid toebetrouwd.

Efeze 4: 16 Uit Welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenghing, naar de werking van een iegelijk deel in *zijn* maat, den wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwing in de liefde.

Alle gelovigen ontvangen van Godswege één of meerdere gaven die beperkt zijn door het vermogen dat men heeft. Alle vaten zijn niet even groot. Het gaat er niet om hoeveel er in een vat kan, maar of het vat vol is. Meer zit er niet in. Je kunt maar een bepaalde hoeveelheid dragen en je zou daarbij je grenzen kennen. Of, zoals Titus 2: 12 het zegt, dat wij matig, rechtvaardig en godzalig zouden leven in deze wereld. Ken in je leven je grenzen.

1 Korinthe 4: 1 Alzo houde ons een *ieder* mens, als **dienaars** van Christus, en uitdelers der verborgenheden Gods.

Hier staat niet het woord 'diakonos', maar 'huperetus'. Dat betekent dat iemand een ondergeschikte is. Er staat iemand boven. Je hebt altijd het Hoofd boven je, welk orgaan je ook bent in het lichaam. Dat Hoofd is de norm en de maat en naar Hem zijn wij verantwoording verschuldigd.

Voorganger

Hebreë 13: 7 Gedenkt uwer **voorgangeren**, die u het Woord Gods gesproken hebben; *en* volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst *hunner* wandeling.

Hebreë 13: 17 Zijt uw **voorgangeren** gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.

Hebreë 13: 24 Groet al uw **voorgangeren**, en al de heiligen.

Voorganger = hegeomai. Een voorganger heeft te maken met leiderschap, maar zo vind je dat niet in de Bijbel. Het heeft te maken met vooropgaan en daarmee de weg aangeven. Als je dat leiderschap wilt noemen, oké, maar dan meer in de zin van herderschap.

Voorstander

- Hand. 24: 5 Want wij hebben deze man bevonden te zijn een pest, en een, die oproer verwekt onder al de Joden, door de *ganse* wereld, en een oppersten **voorstander** van de sekte der Nazarénen.
- Rom. 12: 5 Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden.
- 6 Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade, die ons gegeven is,
- 7 *Zo laat ons die gaven besteden*, hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leren;
- 8 Hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een **voorstander** is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid.

Voorstander = protostatus. Vooraanstaan, dat heeft te maken met opstelling, bijvoorbeeld in het leger. Sommigen staan dan vooraan. Zij gaan voorop in de strijd.

Voorbeeld

- Filip. 3: 17 Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op degenen, die alzo wandelen, gelijk gij ons tot een **voorbeeld** hebt.
- 1 Thess. 1: 7 Alzo dat gij **voorbeelden** geworden zijt al den gelovigen in Macedónië en Acháje.
- 2 Thess. 3: 9 Niet, dat wij de macht niet hebben, maar opdat wij onszelven u geven zouden *tot* een **voorbeeld**, om ons na te volgen.
- 1 Tim. 4: 12 Niemand verachte uw jonkheid, maar zijt een **voorbeeld** der gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in den geest, in geloof, in reinheid.
- Titus 2: 7 Betoon uzelf in alles een **voorbeeld** van goede werken, in de leer onvervalstheid, deftigheid, oprechtheid;
- 1 Petrus 5: 2 Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht *daarover*, niet uit bedwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed;
- 3 Noch als heerschappij voerende over het erfdeel *des Heeren*, maar *als voorbeelden* der kudde geworden zijnde.

Voorbeeld = tupos. De herder is voorbeeld voor de hele kudde. Paulus zegt: 'Weest allen mijn navolgers, gelijkterwijs ik dat ben van Christus. Jakob Klein Haneveld nam een voorbeeld aan Jan Kits en wat Bijbelstudie betrof, nam hij een voorbeeld aan Klaas Roozendal.

Kinderen worden als het goed is ook niet opgevoed door verbale instructie, maar door het voorbeeld van hun ouders. Zo werkt het helemaal in de natuur, bij mens en dier. En zo zou het ook bij gelovigen werken. Voorgangers zouden worden nagevolgd.

De inhoudt van het ambt

Hoe wordt het ambt uitgevoerd en wat is de houding van degene die het ambt bedient?

- 1 Korinthe 4: 3 Doch mij is voor het minste, dat ik van ulieden geoordeeld worde, of van een menselijk oordeel; ja ik oordeel ook mijzelf niet.
- 4 Want ik ben mijzelf van geen ding bewust; doch ik ben daardoor niet gerechtvaardigd; maar Die mij oordeelt, is de Heere.
- 5 Zo dan, oordeelt niets voor den tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn. Welke ook in het licht zal brengen, hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslager der harten; en alsdan zal een iegelijk lof hebben van God.

Je zou je helemaal niets aantrekken van je omgeving, want het is Christus Die oordeelt. Met die wetenschap zou je je bewust zijn van je verantwoordelijkheid.

Bezoldiging

- 1 Korinthe 9: 7 Wie dient ooit in den krijg op eigen bezoldiging? Wie plant een wijngaard, en eet niet van zijn vrucht? Of wie weidt een kudde, en eet niet van de melk der kudde?

De bediening is in de eerste plaats oorlog, krijg. Als oudste sta je vooraan in de strijd. Je strijdt niet tegen vlees en bloed, maar het is een geestelijke strijd. We leven wel in het vlees, maar de strijd is een geestelijke (Zie Efeze 6).

- 1 Korinthe 9: 8 Spreek ik dit naar den mens, of zegt ook de wet hetzelfde niet?
- 9 Want in de wet van Mozes is geschreven: Gij zult een dorsenden os niet muilbanden. Zorgt ook God voor de ossen?
- 10 Of zegt Hij *dat* ganselijk om onzentwil? Want om onzentwil is *dat* geschreven; overmits die ploegt, op hoop moet ploegen, en die op hoop dorst, *moet* zijn hoop deelachtig worden.
- 11 Indien wij ulieden het geestelijke gezaaid hebben, is het een grote *zaak*, zo wij het uwe, dat lichamenlijk is, maaien?

Gij zult een dorsende os niet muilbanden, staat in de wet. Het is de uitdrukking van een geestelijke waarheid, namelijk dat iemand leeft van het werk dat hij doet. Alles in de zienlijke wereld geeft uitdrukking aan de dingen uit de onzienlijke wereld. Paulus schrijft dit aan de Korinthiërs, bij wie hij in zijn eigen levensonderhoud voorzag. De Korinthiërs voorzagen dus niet in Paulus' levensonderhoud en dat wilde hij ook niet. Niettemin, normaal gesproken verdien je je geld met je werk. Zo hoort dat ook bij oudsten, of opzieners te zijn, zelfs als zij 'parttimer' zijn.

- 1 Korinthe 9: 13 Weet gij niet, dat degenen, die de heilige dingen bedienen, van het heilige eten? *en* die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen?

In zekere zin geldt dit voor alle gelovigen, omdat wij allen priesters zijn en dienstknechten van Christus. Zo mogen wij verwachten dat de Heer voor ons zorgt, maar wel als we die dienst aan Hem als eerste prioriteit in ons leven zien. Dan zal Hij voor ons zorgen, want Hij is getrouw.

- 1 Korinthe 9: 14 Alzo heeft ook de Heere verordineerd dengenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven.
15 Maar ik heb geen van deze dingen gebruikt. En ik heb dit niet geschreven, opdat het alzo aan mij geschieden zou; want het ware mij beter te sterven, dan dat iemand dezen mijn roem zou ijdel maken.
16 Want indien ik het Evangelie verkondige, het is mij geen roem; want de nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig!

Die verantwoordelijkheid is hem opgelegd. 'Wee mij', dat geldt niet alleen met betrekking tot de Heer, maar ook voor hemzelf. Je behoort het immers te doen met een volvaardig gemoed. Doe je dat niet, dan knaagt dat aan jezelf, als het goed is.

- Galaten 6: 4 Maar een iegelijk beproeve zijn eigen werk; en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben, en niet aan een anderen.
5 Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen.
6 En die onderwezen wordt in het Woord, dele mede van alle goederen dengene, die, *hem* onderwijst.

Er bestaat voor oudsten niet zoiets als een cao. Het is ieders eigen verantwoordelijkheid om te geven. Daarin zou je niet te krenterig zijn, want dat krijg je onherroepelijk een keer op je brood.

Aanstoot, lijden, laster en smaad

- 2 Korinthe 6: 3 Wij geven geen aanstoot in enig ding, opdat de bediening niet gelasterd worde.

Ook al geeft men geen aanstoot, er zijn er altijd die aanstoot nemen. Daar kun je nachten van wakker liggen. Dat kan goed zijn, omdat je dat dwingt eens goed over de dingen na te denken.

- 2 Korinthe 6: 4 Maar wij, als dienaars van God, maken onszelven in alles aangenaam, in vele verdraagzaamheid, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden,
5 In slagen, in gevangnissen, in beroerten, in arbeid, in waken, in vasten,
6 In reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in goedertierenheid, in den Heiligen Geest, in ongeveinsde liefde,

Misschien toch maar het advies van Jakobus opvolgen? (Jakobus 3: 1 'Zijt niet vele meesters (=didaskalos = leraars), mijn broeders, wetende, dat wij te meerder oordeel zullen ontvangen')

- 2 Korinthe 6: 7 In het Woord der waarheid, in de kracht van God, door de wapenen der gerechtigheid aan de rechter- en aan de linkerzijde;
 8 Door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders, en *nochtans* waarachtigen;

Het is niet alleen maar een eervolle job, het is ook een oneervolle job. Er wordt heel wat afgelasterd.

- 2 Korinthe 6: 9 Als onbekenden, en *nochtans* bekend; als stervenden, en ziet, wij leven; als getuchtigd, en niet gedood;
 10 Als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende, en *nochtans* alles bezittende.

Het zijn allemaal tegenstrijdige begrippen. Het is een mooie bediening, maar er is ook veel smaad en je moet wel bereid zijn dat alles te dragen, net als de Heer deed. Hij is het Voorbeeld der leer waaraan wij overgeleverd zijn (Romeinen 6: 17).

- Kol. 1: 9 Waarom ook wij, van dien dag af dat wij het gehoord hebben, niet ophouden voor u te bidden en te begeren, dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand;
 10 Opdat gij moogt wandelen waardiglijk den Heere, tot alle behagelijkheid, in alle goede werken vrucht dragende, en wassende in de kennis van God;
 11 Met alle kracht bekrachtigd zijnde, naar de sterkte Zijner heerlijkheid, tot alle lijdzaamheid en lankmoedigheid, met blijdschap;

Degenen die leiden, gaan voorop en degenen die volgen lijden = passie = activiteit. Er komt een kracht over je. Je hebt een volvaardig gemoed. Petrus zou zeggen: 'wij kunnen niet laten – *in deze situatie* - te spreken'. Het is gedrevenheid, of begeestering en dat kan zeer doen; vraag dat maar na aan topstorters.

Het lijden dat op Christus kwam, zet zich nu voort in de Gemeente en in degenen die Hem dienen. Dat werk is in dienst van Christus, maar ten behoeve van de Gemeente. Net zoals de engelen die functie hebben (Hebreëen 1: 14).

Petrus kreeg de opdracht van de Heer: 'Weidt Mijn lammeren'. Dat is weliswaar in opdracht van de Heer, maar ten behoeve van de lammeren.

Het vervullen van Gods Woord

- Kol. 1: 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;

God heeft Paulus aangesteld om te vervullen het Woord Gods, namelijk:

- Kol. 1: 26 de verborgenheid, die verborgen is geweest, van *alle* eeuwen en van *alle* geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen;
 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid;

Het onderwijzen in Gods Woord is niet het onderwijzen in de wet, maar in dat wat voorheen verborgen was.

In Genesis 49 vertelt Jakob aan zijn zonen wat hen in de nakomende dagen wedervaren zal. Daar gaat het over verborgenheden. Die worden sinds de opstanding van Christus geopenbaard.

Tegenwoordig gaat de prediking in hoofdzaak over ethiek, maar dat zou niet de prediking zijn. Die zou gaan over hoe nieuwtestamentische waarheid besloten ligt in oudtestamentische verborgenheden, over welke plaats de Gemeente zal innemen in de toekomst in Gods plannen (zie ook Efeze 3). Of je daarvoor doorgeleerd moet hebben? Ja, want het gaat over diepgravende dingen.

Erkennig

1 Thess. 5: 12 En wij bidden u, broeders, erkent degenen, die onder u arbeiden, en uw voorstanders zijn in den Heere, en u vermanen;

Degenen die onder ons arbeiden, zijn niet degenen die door ons zijn aangesteld, maar degenen die door de Heilige Geest zijn aangesteld (zie Handelingen 20: 28). Het is zoals de Israëlieten geacht werden Mozes en Aaron te erkennen, die door God waren aangesteld; zo zouden de Gemeenteleden de voorstanders erkennen. Als de Israëlieten Mozes en Aäron niet erkenden – en dat kwam veelvuldig voor – dan gaf dat een hoop ellende voor het volk.

Als voorstander ga je vooraan in de strijd.

1 Thess. 5: 13 En acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil. Zijt vreedzaam onder elkander.

Het gaat niet om wie ze zijn, maar om wat voor werk ze doen.

1 Thess. 5: 14 En wij bidden u, broeders, vermaant de ongeregelden, vertroost de kleinmoedigen, ondersteunt de zwakken, zijt lankmoedig jegens allen.

Er zijn dus kennelijk toch regels.

Ongeregelden = ongeschikten. Ze zijn er wel, maar ze bevinden zich niet op de goede plaats. Zij bemoeien zich met andermans zaken.

Dienaar en voorbeeld

1 Tim 4: 6 Als gij deze dingen den broederen voorstelt, zo zult gij een goed dienaar van Jezus Christus zijn, opgevoed in de woorden des geloofs en der goede leer, welke gij achtervolgd hebt.

Geen dominee = heerser, maar dienaar. Als je Christus als goed dienaar volgt, dan word je zelf ook gevolgd.

1 Tim. 4: 7 Maar verwerp de ongoddelijke en oudwijfse fabelen; en oefen uzelf tot godzaligheid.

8 Want de lichamelijke oefening is tot weinig nut; maar de godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de belofte des tegenwoordigen en des toekomstigen levens.

- 9 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig.
 10 Want hiertoe arbeiden wij ook, en worden versmaad, omdat wij gehoopt hebben op den levenden God, Die een Behouder is aller mensen, *maar* allermeeest de gelovigen.
 11 Beveel deze dingen, en leer ze.
 12 Niemand verachte uw jonkheid, maar zijt een voorbeeld der gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in den geest, in geloof, in reinheid.

Als oudste heb je een voorbeeldfunctie.

Staan en volharden

1 Tim. 4: 13 Houd aan in het lezen, in het vermanen, in het leren, totdat ik kome.

Timótheüs zou aanhouden in het lezen. Dan gaat het hier waarschijnlijk niet alleen over de Bijbel, maar over veel meer geschriften, zodat hij niet weer het wiel opnieuw uit hoefde te vinden. Boeken worden niet voor niets geschreven. Lezen = verzamelen. Zo leer je.

1 Tim. 4: 14 Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is door de profetie, met oplegging der handen des ouderlingschaps.

Welke gave zou hij niet verzuimen? Die van het ouderlingschap. Je wordt geen ouderling door oplegging der handen door de kerkenraad, maar door de Heilige Geest. Hand opleggen is overdragen van verantwoordelijkheid, want je kunt pas overdragen als je zelf die verantwoordelijkheid hebt. Dat moet van bovenaf. Hier dus door Paulus zelf onder Goddelijk gezag (door de profetie).

Timótheüs werd door Paulus op sleeptouw genomen en onderwezen. Langzaamaan droeg Paulus bepaalde verantwoordelijkheden over aan Timótheüs.

Paulus stelde Timótheüs aan omdat hij daarover een profetie ontvangen had. God had dat tegen hem gezegd. Bij ons werkt dat niet meer zo, omdat profetieën opgehouden zijn. In plaats daarvan stellen wij onze lichamen tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande; we worden deze wereld niet gelijkvormig, maar worden veranderd in ons gemoed (Romeinen 12: 1, 2). In navolging daarvan ontvangen wij eventueel verantwoordelijkheden.

- 1 Tim. 4: 15 Bedenk deze dingen, wees hierin *bezig*, opdat uw toenemen openbaar zij in alles.
 16 Heb acht op uzelf en op de leer; volhard daarin; want dat doende, zult gij en uzelf behouden, en die u horen.

Wees hierin, sta hierin. Vraag je niet af wat anderen ervan vinden, maar vraag je af of het de waarheid is en volhard daarin. Dan zul je loon ontvangen en ook degenen die u horen. Er is tegenstand, strijd en dergelijke. Mensen bedenken theorieën, maar die zouden eerder ter motivatie dienen om de waarheid te verkondigen, dan dat je je aan die theorieën zou conformeren. Het is immers oorlog!

1 Tim. 5: 17 Dat de ouderlingen, die wel regeren, dubbele eer waardig geacht worden, voornamelijk die arbeiden in het Woord en de leer.

Regeren staat hier wel op een lager niveau dan in ons Nederlands, maar het gaat wel degelijk over leidinggeven.

Die eer = honour en dat is in het Latijn 'honorarium' = stoffelijke zaken die medegedeeld worden aan degenen die geestelijke zaken uitdelen. Vandaar vers 18.

1 Tim. 5: 18 Want de Schrift zegt: Een dorsenden os zult gij niet muilbanden; en: De arbeider is zijn loon waardig.

19 Neem tegen de ouderlingen geen beschuldiging aan, anders dan onder twee of drie getuigen.

Beschuldigingen worden altijd tegen ouderlingen ingebracht; zij lopen immers voorop. De R.K. kerk heeft er bijvoorbeeld alles aan gedaan om Luther onderuit te halen. Datzelfde gebeurde bij Scofield en andere vooraanstaande Bijbelgeleerden. Het gaat niet over hoe die mensen waren, maar of ze de waarheid schreven. Calvijn was ook geen lieverdje. Er is altijd laster; soms terecht, maar dan is het misschien wel verstandiger om die dingen met de mantel der liefde toe te dekken (zie ook 1 Korinthe 4: 3 – 5).

Het dragen van verantwoordelijkheden

1 Tim. 5: 20 Bestraf die zondigen in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreeze mogen hebben.

21 Ik betuig voor God, en den Heere Jezus Christus, en de uitverkoren engelen, dat gij deze dingen onderhoudt, zonder vooroordeel, niets doende naar toegenegenheid.

22 Leg niemand haastelijk de handen op, en heb geen gemeenschap aan anderer zonden; bewaar uzelf rein.

24 Van sommige mensen zijn de zonden te voren openbaar, en gaan voor tot *hun* veroordeling; en in sommigen ook volgen zij na.

Je weet dat sommige mensen bepaalde verantwoordelijkheden niet aankunnen; geef ze die dan ook niet. Maar als mensen bewezen hebben over bepaalde talenten te beschikken, geef ze dan aan die mensen. Wees voorzichtig aan wie je wat geeft; het is jouw verantwoordelijkheid en als je daarin onzorgvuldig bent, krijg je al gauw deel aan andermans zonden.

2 Tim. 2: 2 En hetgeen gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, betrouw dat aan getrouwe mensen, welke bekwaam zullen zijn ook anderen te leren.

Het wordt van man tot man overgedragen. Het gaat hier over het overdragen van kennis met als doel dat de andere die kennis ook weer doorgeeft of onderwijst. Die kennis wordt niet alleen overgedragen, maar ook de verantwoordelijkheid.

Het is dus in principe correct dat oudsten oudsten aanstellen, maar dat is iets anders dan de kerkelijke statuten leren.

2 Tim. 2: 15 Benaarstig u, om uzelfven Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.

Snijden = verdelen.

Je zou je niet benaarstigen om de kerk zo groot mogelijk te maken, of de omzetcijfers, maar je zou je benaarstigen om het 'product' zo goed mogelijk te maken.

Het gaat altijd om het Woord van God. Deze maatschappij gaat kapot omdat alles erop gericht is er zelf zoveel mogelijk voordeel uit te halen. Alles draait om geld, maar bij het Woord van God gaat het niet om geld, maar om waarheid; om het product dus. Het gaat erom dat dat product onder de mensen komt, ook al moet je zelf de kosten daarvoor dragen. Uiteindelijk zul je door God daarvoor beloond worden.

God beoordeelt niet hoeveel mensen wij naar de Heer geleid hebben, maar of we trouw geweest zijn, op wat voor wijze dan ook en eenieder naar zijn gave.

Titus 2: 7 Betoon uzelf in alles een voorbeeld van goede werken, in de leer onvervalsheid, deftigheid, oprechtheid;

Deftigheid = stijlvol, met orde; zorgvuldig en met respect.

Zo zouden wij met Gods Woord omgaan. Hoe dat is, is helaas cultuurgebonden.

Filip. 2: 29 Ontvangt hem dan in den Heere, met alle blijdschap, en houdt dezulken in waarde.

Het gaat niet om de persoon, maar om de functie die hij bekleedt.

Hebreë 13: 7 Gedenkt uwer voorgangers, die u het Woord Gods gesproken hebben; *en volgt hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling.*

Voorgangers zouden per definitie het Woord Gods spreken. In de praktijk was/is dat kennelijk niet altijd het geval.

Geloof kun je zien aan iemands wandeling.

Hebreë 13: 7 Zijt uw voorgangers gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen; opdat zij dat doen mogen met vreugde en niet al zuchtende; want dat is u niet nuttig.

Hoort naar uw voorgangers, waaruit volgt dat zij het Woord van God behoren te spreken.

Zijt hun onderdanig: er zit niets anders op, want zij waken voor het praktische leven van ons. Dat doen zij, omdat zij daar zelf weer verantwoording voor moeten afleggen bij de Heer.

Je zou onderdanig zijn, opdat de voorganger met vreugde zijn werk kan doen. We hebben er als gelovigen geen baat bij dat de voorgangers hun werk met tegenzin moeten doen. Je moet het ze gemakkelijk maken. Ja, overal wordt misbruik van gemaakt, maar dit is wel de norm.

De Heer zorgt voor al die gaven en wij zouden daarin trouw zijn, want wij moeten eens geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus. En als gelovigen zouden wij degenen die gaven hebben erkennen.

Of iemand bekwaam is, is een zaak tussen hem en de Heer. Wij zijn alleen verantwoordelijk voor onze eigen gaven en voor het overdragen daarvan. Doet daarin handeling totdat Hij komt.

Het mag dan weliswaar allemaal het werk van de Heer zijn, maar Paulus heeft het wel degelijk over zijn Evangelie. Het was zijn verantwoordelijkheid dat Evangelie te verkondigen.

Het gaat natuurlijk niet alleen over oudsten die het Woord spreken, want er zijn vele dingen die gedaan moeten worden. In alle gevallen ben je verantwoordelijk naar de Heer toe. Alles heeft met zorg te maken, zorg voor je broeders en zusters; trouw zijn, de boel niet bedonderen. 'Bezit uwe zielen in lijdzaamheid', zei de Heere Jezus.

Dat betekent: ga ervoor! Doe het met volledige inzet in het bewustzijn dat je het voor de Heer doet. Daarvoor zullen wij loon ontvangen. Het gaat daarbij niet om de inhoud, om de hoeveelheid, maar om trouw.

Als je nederig genoeg bent om de Heer te dienen, dan zou het heel goed kunnen zijn dat je er van de Heer nog een talent bij krijgt. Zo wordt een evangelist bijvoorbeeld leraar, of een koster wordt leraar.

Als je in het kleine niet trouw bent, als iets je te min is, denk dan niet dat je wel iets groots zult krijgen. Altijd eerst het vuile werk en daarna misschien wat anders.

We zouden ons bewust zijn dat we dienaars van Christus zijn, krijgsknechten, en aan het eind zullen we de kroon des levens krijgen.

Bedenk: als alles wegvalt, waar kies je dan voor? Denk daar maar eens goed over na.